

(Vervolg van blz. 49)

richting, het technisch plafond inzake diepgang voor Zeebrugge, de baggerwerken, de vorm en de grootte van de onderwaterdammen, de golfpatronen buiten de haven, de golfpenetratie binnen de haven, de keuze en de uitvoeringsmethoden van de zeeweringen en de bagger- en funderingstechnieken.

Tegelijkertijd met de uitbouw van de buitenhaven van Zeebrugge dienen ook werken uitgevoerd te worden om de stranden van de oostkust te verbeteren en te verdedigen.

De kostprijs van de uitbouw van een voorhaven, zoals geschetst in de tekening bij dit artikel (havenhoofden, baggerwerken, toegangswerken tot de zeesluis, enz., inclusief de kustverdediging van de Oostkust, zou ongeveer 10 miljard frank kosten.

DE KUNSTMATIGE EILANDEN VOOR KERNCENTRALES

Volgens Symarinfra is het bouwtechnisch volkomen mogelijk een kunstmatig eiland te bouwen in de Noordzee en daarvoor komen vijf plaatsen in aanmerking: drie aan de Westkust (Trapegeer, Smalbank 1 en 2), één aan de Middenkust (Wenduinebank) en één aan de Oostkust (Schooneveld). Zonder vooruit te willen lopen op de conclusies van de Commissie der Wijzen, noemt Symarinfra toch al als de optimale oplossing (rekening houdend met toerisme en veiligheid) een kerneiland op minimum 8 tot 10 km voor de kust en dan blijft door eliminatie de Wandelaar en in mindere mate de zone rond de Smalbank over. De bouwkost is daar nochtans het duurst: 9,9 miljard fr. (220 ha). Volgens raming, maar deze zone biedt de meeste kans op een maksimalisatie van de neveneffecten.

Telt men daarbij een vaste oeververbinding voor het kerneiland (3 miljard), de vier kerncentrales zelf (62,2 miljard) plus bijhorigheden (stockage warmte, waterontzilt, uraniumverrijking, offshore techniek) geraamd op 15 miljard, de werken aan de terminals (8 miljard, waarvan 1 miljard voor de aanlegsteiger L.N.G., 5 miljard voor stockage van het gas, en 3 miljard voor stockage steenkool, petroleum) en de andere infrastructuur voor haven en industrie (afstandsverwarming, kouderekuperatie, industriële gassen, synthese-bedrijven) die nog zowat 15 tot 17 miljard gaat kosten, plus tenslotte de reeds eerder in dit artikel geciteerde uitbouw van de voorhaven van Zeebrugge (10 miljard) dan komt men aan zowat 122 tot 125 miljard in prijzen van 1975 en B.T.W. eksklusief.

NU BESLISSEN!

Volgens staatssecretaris Dhoore

is het van prioritair belang dat de overheid een beslissing neemt over het principe van het al dan niet vestigen van kerncentrales aan de kust en de timing ervan. De timing zal trouwens een determinerende rol spelen voor de keuze van de vestigingsplaats (voor de Wandelaar wordt de nodige aanlegtijd vooraleer met de bouw van de eerste kerncentrale kan worden gestart, geraamd op 4 tot 6,5 en dat is vrij lang). Men mag ook niet vergeten dat er in de aangeduide zones nog een bodem- en hydrologisch onderzoek nodig is dat algemeen vereist wordt bij de bouw van kerncentrales.

Of de centen uit het nationaal budget (met compensaties voor Wallonië?) zouden komen of met het Vlaamse regionaal budget moeten worden bekostigd (maar dan komen er naast waterspeks ook energiespeks.....) is in het huidige stadium van het onderzoek nog niet uitgemaakt. Alhoewel mag worden verwacht dat de Waalse Economische Raad vrij spoedig aan het grienen zal gaan! Dat laatste heeft Luc Dhoore niet gezegd.

EN DE VISSERIJ?

Het West-Vlaams Economische Studiebureau welke aan dit fantastisch ontwerp, waarvan de verwezenlijking door sommigen zozeer beoogd wordt, schijnt samen met Symarinfra bij dit alles geen rekening te houden met de belangen van de Zeebrugse en zelfs de ganse Belgische Kustvisserij, die het nu al zo lastig heeft om te bekomen dat er een daadwerkelijke bescherming van de 12-Mijlszone gedaan wordt, teneinde onze kustvisserij en de broedplaatsen van garnaal en vis, te bewaren.

We stellen ook vast dat men in de Rederscentrale aan de belangen van de kleine man in onze visserij nog weinig of geen aandacht verleent en dat het nochtans noodzakelijk is, zeer waakzaam te zijn, wil men ook onze kustvisserij tengevolge van de inplanting van kerncentrales niet wegvagen.

Men zwijgt hierover in alle talen.

- (1) Symarinfra werd in december 1973 gesticht door de Dienst voor Nijverheidsbevordering, de Nationale Investeringsmaatschappij en de NV L.L. en N. De Meyer.
- (2) Symarindus: initiatiefnemers waren de Dienst voor Nijverheidsbevordering en het West-vlaams Economisch Studiebureau.

SENSATIEBRENGENDE UITSpraak

DOOR RECHTBANK VAN ROUEN

VERBOD VOOR FABRIEKSLOZINGEN IN DE SEINE-BAAI

We herinneren ons de vele protesten vanwege de vissers in de Seine-baai tegen de pollutie door de scheikundige fabrieken die aan de monding van de Seine gelegen zijn. In dit verband kregen we reeds op 10 december 1974 het blokkeren van de Seinemonding door de lokale vissersvaartuigen, op 21 februari 1975 het blokkeren van de havens van « Le Havre » en op 19 en 20 juli van dit zelfde jaar het blokkeren van de haven van Deauville.

Niettegenstaande veelvuldige beloften vanwege de Maritieme Diensten en het betrokken staatssecretariaat, ging men door met de pollutie. Volgens de autoriteiten kon men niet ingrijpen omdat het dekreet op de anti-pollutie, verschenen in het frans staatsblad van 23-2-1975, slechts kracht van uitvoering krijgt, één jaar na dit verschijnen. Dit en vele andere zaken namen de moe getergde vissers niet en zij hadden daarom een raadgever aangesteld die de zaak bij de Administratieve Rechtbank van Rouen inleide. Deze rechtbank heeft nu een vonnis geveld waarbij de lozingsvergunningen voor de fabrieken uitgevaardigd door de Prefekt van het departement « Seine-Maritiem » ingetrokken worden.

BELANG DER LOZINGEN :

De voornaamste lozing gebeurt door een fabriek die scheikundige meststoffen bereidt. De scheikundige afval hiervan, namelijk het calciumsulfaat of phosgips werd vroeger rechtstreeks in de Seinemonding geloosd. In maart 1973 verscheen er een verbod vanwege de Prefektuur voor dergelijke lozingen in de Seine, omdat het zoutgehalte van het Seinewater te hoog werd waardoor dit water niet meer kon gebezigd worden door verscheidene andere fabrieken langs de Seine gelegen.

We laten duidelijk opmerken dat het lozingsverbod dus niet uitgevaardigd werd ten voordele van de visserij (wat dacht men wel) maar ten voordele van de andere industrie. Vermits men het afval niet te lande kon opstapelen omdat de oppervlaktewateren zouden aangetast geraken, ging men over tot het lozen van de afval in de Seinebaai bij middel van speciaal gebouwde lozingschepen. In anderhalf jaar werd aldus 3 miljoen Ton gipsafval in deze baai gestort! Verscheidene experts, aangesteld door de industrie, bewezen in ellenlange rapporten dat deze lozing geen kwaad kon voor de visserij en het milieu!

Anderzijds beloofde men naar een procédé uit te zien om het gipsafval te gebruiken voor het vervaardigen van gipsplaten, waarvoor men echter nog geen afzet heeft, of waarvan het procédé nog niet volledig uitgedokterd is. Ondertussen kwam er nog een nieuwe scheikundig fabriek die de afval eveneens in de Seinebaai deponeerde door middel van een 14 km lange « pipe-line ». De produkten die de vissers in de, vroeger zeer visrijke Seinebaai vingen, werden echter dermate aangetast, dat ze voor menselijke consumptie afgekeurd werden. Dat de vissers ten slotte, tegenover de lankmoedige overheidshouding hun geduld zouden verliezen, was zeker aannemelijk. Eén van deze uitlopers werd ten slotte de aktie voor het gerecht.

DE GEVOLGEN VAN DEZE UITSpraak VOOR DE INDUSTRIE

We weten niet of er tegen de uitspraak van de Administratieve Rechtbank van Rouen beroep mogelijk is, ofwel of anderzijds de Overheid deze uitspraak kan schorsen. Mocht de intrekking van de lozingsvergunningen wel een feit blijven, dan staat de scheikundige industrie toch wel voor bepaalde problemen die naar het schijnt niet onmiddellijk oplosbaar zijn.

Volgens de betrokken nijverheid zou een zeer groot gedeelte van de werknemers moeten afgedankt worden zo geen voldoende gevende oplossing gevonden wordt. Anderzijds spreekt de firma die de lozingschepen uitbaat van een op til zijnde afanking van haar personeel, zijnde 70 varende werknemers met hierbij nog enkele bedienden en walwerklieden.

Wij zelf geloven niet dat de uitspraak van de Administratieve Rechtbank machtiger zal zijn dan de Industrie. Daar is immers nog altijd de « Raad van State » of franse « Conseil d'Etat » die kan tussenkomen op verzoek van de nijverheid en de arm van deze laatste zal, ons inziens, wel langer en machtiger blijken dan deze van de visserij, ook al is er de uitspraak van Rouen.